

Aztán a tükör

„Thészeusz nem a labirintusban bolyongott, hanem Daidalosz, a feltaláló agytekervényei mentén.” A presszóba lefelé három lépcsőfokon jutottunk. Egy fogas. Aztán a féltékéket fordító tükör az ajtó mellett.

Hová terelget beszélgetőpartnerem? Az asztal peremén poharak. Az egyiket meglököm, szárnyai nyílnak. Utána küldöm a hamutartót. Padlón csattanni ez sem akar.

Amikor már a hetedik tárgy kering a helyiségben az égboltot keresve, némi nyugtalanság támad. Egy felszolgáló jön, de a homály elnyeli őt is.

„És ez a Thészeusz...” hangok ébresztenek a nagyvilág egy felbecsülhetetlenül távoli pontjából. Mennem kell. Célba veszem a napvilágot éjszakával tagoló küszöböt.

A legenda a nyomomban. Mintha egy fonal mentén, haladunk a kávéfőzőgép gőzében ázó asztalok, székek közt óvatosan. Hiszünk a szögeleteknek és a cementlapok simaságának a talpunk alatt. Hamarosan felbukkanunk. Még pár szék, aztán a tükör az ajtó mellett.

Szeged

Czilczer Olga

Fogócska

Felnőtt hölgyek a régi idők alkonyodó fasorában eljátszottuk a fogócskát. Győztem. Barátnőmet egy mese zöldágnak álcázott fonalán szárnyainál fölcsponttettem, kérdéseimmel sarokba szorítottam.

ki festette, ki írta meg, ki találta ki a következőket? Hallgatsz? Akkor hát mondd föl az ábécét visszafelé, fordítsd meg az avar útját! S mire fölnéztem, ághegyeken ott volt a vattacukor.

Valahány ösvényen végigfutottunk – édes, édes a zöld –, a hulló arany csak halmozódott lábunk előtt, engem továbbfutásra, őt megállásra kényszerítve.

Levéljáró csizmám lerúgtam, s két ujjal eltörtem az ágat, foggal elszakítottam a fonalat. Zuhanásomban, mely szélcsendben inkább lebegés – fogj meg, fogj meg barátnóm! – látom cipőtlen lábait, pillantását. Vesszőt aprítanak. Madárdal – ösvényt.

Szeged

Czilczer Olga